

Chuck Palahniuk

Pentru moment, nu pentru totdeauna

Traducere din limba engleză
și note de Radu Pavel Gheo

POLIROM
2025

Cuprins

Partea I. CANGURAȘII.....	5
Partea a II-a. DAISYBELLE	61
Partea a III-a. TREABA CU SUNNY DELIGHT.....	131
Partea a IV-a. CIUMA-APELOR.....	189
Partea a V-a. PENTRU MOMENT, NU PENTRU TOTDEAUNA.....	245

La fel cum Otto a sedus odată un căpcăun, mă pregătesc și eu să-l cuceresc pe acest ultim evadat din cine știe ce închisoare de maximă securitate.

Cobor spre holul de la intrare, unde descopăr că un valet a blocat fără succes ușa din față dinaintea unui căpcăun mătăhălos, îmbrăcat doar fragmentar într-o uniformă de deținut sfîșiată și pătată cu sînge. Ochii lui de căpcăun mă descoperă cumpănindu-mă pe scări la jumătatea drumului și vocea i se înmoaie:

— Uretra?

Acum e blîndă, cu o undă de admirație și extaz. Ca și cum s-ar adresa unei zeițe din Grecia Antică.

Pe chipul căpcăunului apare o expresie similară cu cea apărută pe chipul tatălui meu în timp ce se uita la mama pe aeroportul Heathrow, cînd ea revenise acasă după ce rezolvase treaba cu Phil Hartman. O expresie similară cu cea apărută pe chipul lui Otto în timp ce se uita la băiatul angajat la grădină în timp ce acesta se săpunea la duș.

Îi fac semn valetului să plece, iar el se retrage în goana mare, dîndu-și cu siguranță demisia din slujba lui de la casa asta de nebuni. Oprindu-mă la cîțiva pași deasupra străinului, îi întind o mîină delicată, iar pe degetele mele sclipesc inelele împănate cu pietre prețioase. Îl întreb din postura mea de Uretra, doamna Uretra, cu cine am plăcerea să stau de vorbă. În cazul în care bănuiește că e luat peste picior, căpcăunul ăsta cumplit o să mă bată pînă o să mă facă terci.

Individul cade în genunchi. Îmi sărută mîina și suspină:

— Uretra! Regina mea. Uretra, singura și unica!

Zice:

— Credinciosul dumitale Digby, ăsta sînt eu!

Sun șoferul să îmi aducă mașina în față. În timp ce buzele crăpate ale străinului dement plasează sărutări din ce în ce mai sus pe brațul meu slab, îi sugerez să facem împreună o plimbare romantică pe o plajă nisipoasă de la țărmul oceanului.

Drumul pînă la ocean îl parcurgem într-o transă de sărutări palpitate și riscante. Dementul ăsta de Digby își arogă libertatea

de a-mi turti pieptul micuț cu lăboaietele lui pline de bătăături în timp ce îmi revarsă în ureche nimicuri dulcele și băloase. Ce senzație înviorătoare: să mă lingă un infractor sexual, pe mine, un pui mititel de pisică marsupială gata să fie sfîșiat membru cu membru dacă individul își schimbă dispoziția.

Ceea ce fac eu aici e, presupun, în spiritul lui Richard Attenborough. Aspectul meu exterior epatant ascunde faptul că sînt un naturalist, un om de știință care abia așteaptă să desfășoare un experiment. Acesta impune să îmi îndrum subiectul testului, căpcăunul îmbăloșat, căpcăunul șovăitor, printre turnurile de lemn albit de ape ale pădurii fantomă. În momentul în care cobor din mașină și îmi așez o talpă gingașă în nisip, mintea mea e scaldată în muzică de viori. Oare o să jucăm o tură de „Cît e ceasul, domnu' Lup?“. Iar dacă o să mă prindă, o să trecem la joaca de-a Winnie de Pluș și de-a Domnița Lacului.

Căpcăunul, individul ăla strivitor de greu, își afundă adînc picioarele în nisipul mișcător. Ceața din ziua aceea a lăsat pe plajă un strat subțire de crustă umedă. Iar eu, agil ca o gazelă, ușurel ca o rîndunică-de-mare, reușesc să fac viraje rapide pe crusta asta fără să mă afund în ea.

Poticnindu-se greoi, căpcăunul înaintează și el, iar la fiecare pas întins picioarele i se afundă pînă la genunchi. Totuși, făcîndu-i cu ochiul și aruncîndu-i bezele, îl ademenesc în pădure. Datorită ceții groase, în scurt timp ne rătăcim printre copacii fantomatici. Efortul pe care îl face ca să se deplaseze îi taie respirația, Digby ăsta abia mai are aer să șoptească „Uretra“ – o șoptă la fel de ușoară precum ceața. Ceața care plutește prin jur și în anumite momente ne ascunde unul de altul.

Partea onestă din mine și-ar dori să fiu prins, violat și strangulat. Pare de preferat variantei în care interesul urmăritului meu față de mine pierde și el își dă seama că nu merit atîta efort. Că nu sînt suficient de atrăgător ca să mă urmărească. În consecință, îmi încetinesc pașii, dau ochii peste cap și chiar scîncesc încetișor, ca și cum aș fi îngrozit de moarte.

Mai bine să mor decît să știu că nu merit să fiu ucis. Mai bine să fiu mîncat decît să știu că nu sînt o hrană satisfăcătoare.

Și iată-l pe căpcăunul meu lansînd un strigăt imens:

— Uretra!

Zbiară:

— Ajută-mă, domniță! Sînt prins, zău că da!

Mă întorc și văd că e cufundat în nisip pînă la talie și continuă să alunece mai adînc. Arată ca și cum ar coborî cu un ascensor micuț, așa cum făcea Vrăjitoarea cea Rea din Oz atunci cînd s-a topit. Sau ca și cum ar cădea printr-un fel de trapă ascunsă. Îngropat în nisip pînă la talie, apoi pînă la piept. Întinde brațele, se menține un moment așa, în echilibru, în locul ăla, îngropat pînă la subsuori, și îmi zice:

— Uretra, te rog.

Mă întrebă:

— Uretra, ce se întîmplă?

Mă întorc, dar nu mă apropii într-atît cît să poată să mă prindă și să mă tragă în adînc după el.

Acum nisipul i-a ajuns pînă la bărbie și, cînd deschide gura și zice „Te iubesc“, grăunțe de nisip i se scurg pe buze și pe gîtlej, iar el se îneacă și expectorează nisip. I se scufundă și capul. Un val de nisip îi acoperă partea de sus a țestei tot mai îngropate. Acum doar unul dintre brațele lui tremurătoare se mai ițește deasupra solului.

Așa să fi dispărut și tata? Și mîrlanul bătrîn pe care Otto l-a ademenit pînă aici?

Refuzînd să ascult vocea rațiunii, înaintează și apucă mîna străinului. Nu am destulă putere ca să îl salvez, dar pot să îi ofer alinare înainte de a se înăbuși și de a muri sufocat. Acest gest de milostenie îmi va aduce nimicirea.

Strînsoarea lui îmi strivește degetele, strînsoarea unui om ce se îneacă, iar el îmi trage în jos mîna, apoi întregul braț subțirel. Cît ai clipi, mîna mea o să ajungă sub nisip, apoi întregul braț, apoi capul, și o să fiu tîrît în iad, cu capul înainte, de acest infractor sexual.

Greutatea moartă a căpcăunului mă afundă într-un mormînt viu.

Îmi întind picioarele și brațul liber, încercînd să iau forma unei stele-de-mare. Astfel, singura sursă de salvare rămasă e gura, gura mea micuță și molfăitoare, de mîncător de plante, și mușc încrîncenat cu ea mîna plină de bătăuri a monstrului. Mușc pînă cînd dinții îmi ajung la os, la articulațiile cartilaginoase dintre oasele degetelor, și simt gustul sîngelui, mă înec cu sînge, inhalez și beau sîngele care țîșnește ritmic din acea inimă înnebunită, îngropată de vie.

Micile mele maxilare de erbivor rămîn încleștate strîns și eu scutur din cap ca să retez tendoanele mîinii și să îi sfîșii mușchii. Sîngele și nisipul se amestecă, transformîndu-se în țărîna roșiatică și zgrunțuroasă a Australiei la mine în gură, în gura unui canguraș hotărît să nu moară aici. Hotărît să trăiască. Pentru moment, dacă nu pentru totdeauna.

Cufundat cu fața în jos în noroiul roșiatic, mestec și înghit guri întregi de carne, pînă cînd mîna încleștată de mîna mea devine una de schelet. Iată-mă acum carnivor. Deloc diferit de preceptor, cu obiceiul lui de a mesteca vezici biliare din plastic. Iată-mă lubrifiind strînsoarea cu sînge. Pînă cînd încleștarea mîinii scheletice slăbește. Iar acum iată-mă în siguranță, în vreme ce atacatorul meu e înghițit în adînc, iar ultima lui răsufare e un strigăt înăbușit de nisip, căci el zbiară:

— Uretra!

Dar și eu mă sufoc, nu sînt în stare să respir. Mă înec cu ceva ce îmi stă înțepenit în gîtlej. Vomit acel ceva în palma însîngerată și descopăr că obiectul e un deget. Deloc diferit de degetele expuse în vitrina bibliotecii noastre. Cald încă. Nici măcar învinețit de moarte. Îl ascund în pumnul meu strîns. Primul meu trofeu. Și ling sîngele lipicios care se răcește pe buzele mele.

Acum mă întorc la mașina care mă așteaptă, pășind ușor și grijuliu pe lîngă insesizabilele găuri de iad îngropate, ce stau în așteptare, gata să mă înghită cu totul.

Intru pe ușă și nici n-apuc să fac doi pași, că bona mă vede și mă întreabă de ce sînt mînjit cu roșu peste tot. Mă întreabă:

— Domnișoru' Otto s-a dat iarăși la tine?

Șoptește:

— Treburile alea care se-ntîmplă în camera copiilor, alea-s o mizerie.

Acum pe chipul bonei apare o expresie precum cea de atunci cînd s-a dus la fereastra bucătăriei. Asta a fost în amurg. S-a ridicat pe vîrfurile picioarelor ca să se uite de-a lungul curții tot mai întunecate spre locul unde o siluetă se deplasa în umbră. Silueta cobora ca un păianjen pe vița de iederă de sub fereastra de la camera copiilor. Era o grozăvenie. Goală pușcă, cu o duzină de picioare și cîte un set diferit de organe genitale între fiecare dintre ele. Din gît i se iveau mai multe capete, unul blond, unul brunet, unul roșcat, iar torsul său gol era punctat cu numeroase sfîrcuri. Monstrul s-a tîrît afară pe fereastra de la camera copiilor și s-a cățărat pe iederă, apoi a înaintat încet în umbră, s-a îndreptat spre poarta din fundul grădinii, a trecut de ea și a apucat-o pe străduța lăturalnică ce duce în sat.

Acum nu vorbim doar despre fantome, așa-i? Încîntătorul nostru conac puiază tot soiul de grozavii care îi amenință pe bieții săteni. Pe lîngă faptul că nenorocirile ce se abat asupra servitorilor noștri par să nu se mai termine, acum pe-aici se învîrte greoi un monstru care fără îndoială vrea să prindă în labă și să le-o tragă brutelor grosolane de la Vulturul Crestat, amărîților ălor alcoolici care sînt dați afară din local la ora închiderii și care, pentru o liră sterlină, s-ar lăsa călăriți de

oricine și orice într-un container de gunoi. Pe lângă astea, ca să pună capac la toate, se șoptește pe la colțuri despre un lac ucigător, un lac plăcut vederii, dar care îi omoară pe toți cei care intră în el.

Sub privirile atente ale bonei, monstrul a străbătut drumul pînă la poartă, scuturîndu-și membrele și sîinii și organele sexuale suplimentare, și a dispărut în pădure odată cu ultima rază de lumină a zilei.

Aceeași expresie apare pe chipul bonei cînd își amintește și femeia își face cruce. Se întinde spre mine să îmi dea jos bluza ca să poată să îmi facă baie, numai că eu mă trag în spate și îi zic că aș prefera să mă îmbăiez singur – numai de data asta. Pe fața și pe mîinile mele sîngele uscat al infractorului sexual a format o crustă. Doamne ferește ca babornița să descopere degetul.

Vedeți voi, degetul e în continuare la mine în buzunar. Degetul de bijboacă al lui Digby. Nu îndrăznesc s-o las să-l descopere, ca nu cumva să fiu nevoit să îi povestesc cum l-am rupt cu dinții de pe mîna muribundă a unui agresor sexual îngropat de viu în pădurea fantomă.

Bona se apleacă spre mine și îmi șoptește:

— Domnișoru' Cecil, nu-i nevoie să zic mai mult ca să pricepi: mama dumitale e acasă împreună cu matahala ei de neamț.

Ah, în cele din urmă iată că pot să potolesc neliniștile mamei. Ce bucurie, ce încîntare. Mi-am format o idee aproximativă despre dispariția tatei, da, și n-a fost vorba de îngeri sau de extraterestri veniți din spațiu care să-l fi dus în ceruri. Totuși, înainte să-mi prezint explicația, simt nevoia să îmi petrec cîteva ore printre cărțile din biblioteca noastră.

Grație bunicului, avem un șir interminabil de cărți despre procesele geologice. Nu există nimic din lumea noastră pe care cei din vechime să nu-l fi analizat pînă la capăt. Există o carte anume, intitulată *Procesul de eroziune și comportamentul materiilor sedimentare rezultate*, care pare o lectură de o dificultate aparte. Are ca subiect fărîmițarea rocilor în grăunțe de nisip și felul în care aceste grăunțe sînt transportate de vînt și apă. Cum